

c. 24. *lesura ait, pro l&esio.* Causa autem appellationis hæc est: qvia 1. re divinâ perfecta, dicebant: *Ite, missa est.* h.e. fidelium missio sive dimissio, à Φεσις. 2. Cœnæ autem Dominicæ ex eo missæ nomen inditum est, qvod olim celebrabatur ex donis à populo missis, pane nempe ac vino, ē qvibus tantum sumi solebat, qvantum ad Eucharistiæ administrationem sufficeret. Confer Voss. Lexic. Etymol. p. 324. Meisn. Phil. sobr. part. 2. pag. 154. & Lexic. Philol. Martinii. Usus etiam latius patet, ut solennitatem seu festum significet. Hinc *Ritmisſe* / *Richtmisſe* / *Johannismisſe* / &c. Legitur qvidem in Græcorum monumentis vox μίου, sed autorūm mediæ ætatis, qui ante annos præter propter sexcentos, de re militari scripserunt, & qvidem pro *vespertinis* *precibus* aut *matutinis*, non pro *Sacramento*, ut rectè observant Nicolaus Rigalius, & Johannes Meursius, qui eorum seculorum voces collegerunt. Sed manu serendum, non thylaco, ut effugiamus, verbum Lucretii est, satiatem.

*Sint satis hæc, missam missam faciamus
oportet.*

Qui